

PAfzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 28, Nummer 1
januari-februari-maart 2022
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

IN DIT NUMMER:

1.	Wel en wee	2
2.	Het verhaal van Sheyla	9
3.	Financieel verslag 2021 en Begroting 2022	12
4.	Werkgroep AZ Voorkepen: fiets- en wandeltochten 6-7-8 mei	14
5.	Praktische informatie	16

Het winkeltje van Taporì op de website: www.vogelvanpapier.be/winkeltje

De Vogel van Papier met alle foto's in kleur ook op
www.vogelvanpapier.be

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

Dinsdag 4/1: de draad terug opnemen en op ritme geraken

Tussen kerst en nieuwjaar reisde ik terug naar Ecuador, terugblikkend op mooi samenzijn met heel veel mensen (ondanks corona) in België. Saulo had op oudejaarsavond de ganse familie uitgenodigd om pizza's te bakken en om middernacht de traditionele poppen te verbranden. Zo zag ik snel iedereen van de familie terug. De oven doet goed dienst en de pizza's smaakten.

Gisteren nam ik de Taporí-draad terug op, met een consultatierooster dat helemaal vol zat. Er zijn de voorbije maanden weer enkele nieuwe kinderen met een beperking toegekomen bij wie medische zorg nuttig en nodig is. Sommigen hebben nog geen medische diagnose en bij andere kinderen waren er resultaten van medische onderzoeken. En twee kleine meisjes met een heel laag bewustzijnsniveau en moeilijk te behandelen epilepsie zien we achteruit gaan. Dat maakt iedereen triest, maar we kunnen niet veel meer of anders doen dan helpen zorgen en dragen, vooral met hun mama's.

En dan is er natuurlijk ook nog Covid die hier precies als de rijstap met gouden lepelkes wordt doorgegeven... Gisteren moest ik al iemand van 83 jaar naar het ziekenhuis sturen, hopelijk op tijd (Bij het voorbereiden van de teksten voor de nieuwsbrief, mag ik gelukkig zeggen dat alles goed kwam). En morgen hebben we vergadering met de mensen van de beheerraad van Taporí over de begroting van 2022. Vorig jaar was de nodige inbreng vanuit België opnieuw iets hoger dan gepland. En dat zorgt voor dankbaarheid, maar baart ook zorgen. Voor dit jaar probeer ik

toch echt wat op de rem te staan wat de Belgische financiële inbreng betreft, voor zover dat mogelijk is. Maar anderzijds mogen we toch ook wel een beetje opgelucht zijn dat we ook zonder de hulp van het Ministerie van Sociaal Welzijn degelijk werk kunnen leveren. We hoorden ondertussen immers dat tijdens de coronatijd veel kleine vzw's hun deuren sloten omdat het financieel niet meer mogelijk was het hoofd boven water te houden. En voor de rest wacht me nog een grote papierberg vol medische dossiers en verslagen en projecten, waar ik me met zicht op de Cayambe, die mooie besneeuwde vulkaantop die ik van mijn bureau zie, wel door sla.

Donderdag 6/1: wat dacht u?

't Is al covid dat de klokke slaat, of toch bijna want tegelijkertijd komen er nog zoveel andere ziek(t) en bij. Die omikron is zo te zien inderdaad heel besmettelijk en we voelen ons zelf ook een beetje mee schuldig want we "zondigden" op oudejaarsavond toch ook wel wat covid-preventiemaatregelen betreft. We 'houden ons aan 't ges' en 'k hoop dat mijn vier prikken toch meer dan voldoende bescherming bieden. En elke dag een goeie portie fruit moet ook helpen. 't Is de tijd van de mango's en die zijn heel lekker en zoet. En Saulo bracht deze middag een beker kersen mee, kersen uit Chili, een goeie halve kilo voor 1 usd. Hoe die hier in Zambiza geraakt zijn, God mag het weten en ik wil er nu niet teveel bij nadenken. Wij zullen ervan genieten!

Zondag 23/1: tien jaar terug.

Sinds woensdag verblijft hier een Vlaams gezinnetje dat een tiental jaren geleden voor enige tijd hier in Ecuador woonde en werkte. Anneleen was leerkracht Nederlands van Amelie en Elisa. Haar man Stijn werkte bij het VVOB (voorheen "Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en technische Bijstand", nu "Education for Development: zie <https://www.vvob.org/nl/>). Ik begeleidde hun twee zwangerschappen en nu

zijn ze hier met hun twee kinderen, Kasper is 9 en Paulien is er 8. Ze zullen gedurende een kleine vier maanden in Ecuador en Peru rondreizen en ons huis als thuis-en-uitvalsbasis gebruiken. Zo komt er stilaan weer leven in het reizen en ontvangen van mensen: Aangename drukte in huis en samenzijn waar we weer met volle teugen van genieten. Want de voorbije twee jaar hebben we dit toch echt wel gemist in huis. Ik voeg nog een fotootje van onze klassieke frietjes-met-worstjes-vrijdagavondtafel van eergisteren toe. Daar

schuift het zontje van onze burens, die tijdens de pandemie elke dag met Saulo optrok terwijl zijn papa en mama via zoom les gaven, nu ook graag bij aan.

Woensdag 26/1: dankbaar zijn voor alles wat we 'kunnen' doen en diep inademen wanneer er weer iets gebeurt dat toch beter niet zou gebeuren

Hier verder drukke werkdagen en aangenaam bezoek van Stijn en Anneleen. Vandaag nam ik hen mee naar Taporí en ze waren onder de indruk, net zoals hun kinderen. Als 't al ne keer niet zo vlot en vloeiend verloopt in Taporí, denk ik soms dat we toch veel meer en beter zouden moeten doen... Maar als we dan toch zo'n blij verraste en verwonderde commentaar krijgen van bezoekers... dan mogen we in ons binnenste toch wel blij zijn met de weg die we afgelegd hebben en met al 't werk dat iedereen levert, naar godsvrucht en vermogen en met zoveel helpende handen, hoofden en har-

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

ten waar we zo dankbaar voor zijn. Paulien hielp ook een dagje mee in het kleuterklasje. Ze speelde er met Sheyla, de kleuter die hier een beetje verder haar verhaal vertelt. Zo werd Paulien onze jongste vrijwilligster ooit!

De voorbije weken opende ik minstens één keer per week een nieuw zwangerschapsdossier. Dat belooft en ik voorspel een babyboom voor het najaar van 2022. Al lachend raad ik iedere nieuwe zwangere vrouw aan om alvast een plaatsje te reserveren in de Materniteit. Het ecuadoraans gezondheidssysteem zal dan misschien weer in mekaar storten... deze keer niet door covid... maar door het groot aantal geboortes. In de meeste gevallen zijn die kindjes heel welgekomen... maar jammer genoeg is dat niet altijd zo... Zo is er een meisje van 17 opnieuw zwanger... Ja, "opnieuw", want haar eerste zwangerschap was toen ze 15 was. Het kindje werd geboren in het begin van de pandemie, maar het leefde maar twee dagen. Nu is ze opnieuw zwanger... en de vader van het kindje

is 30. We kennen hem al langere tijd... want tevoren bracht hij al twee andere jonge meisjes naar Tapori voor zwangerschapscontrole. Hij liet hen allebei in de steek.

Ik heb tijdens die consultatie eerst alle moeite gedaan om goed voor dat meisje te zorgen, want dit is toch op veel vlakken opnieuw een hoogrisico-zwangerschap. Maar met die man, die tijdens de consultatie zei dat hij zich in Tapori op zijn gemak voelt en liever niet naar het openbaar gezondheidscentrum gaat (want hij beseft dan misschien toch wel dat hij serieus over de schreef van onverantwoordelijkheid gaat), plan ik toch nog een serieus "onderonsje"! Ik moest me echt inhouden om hem op het moment zelf te zeggen wat ik allemaal dacht...

En vorige zaterdag belde Kathy, mijn collega huisarts, me tijdens haar consultaties op en ze zei me: "Zet je neer... ik heb geen goed nieuws". Een jonge vrouw met lichte verstandelijke beperking die tot voor de pandemie naar het jongerenatelier kwam bleek zwanger te zijn. We wisten al dat ze veel mannen hun pleziertje gaf in ruil voor wat geld of een ijsje of een prutsjuweeltje... Zelf schreef ik altijd in mijn agenda wanneer ze opnieuw om haar driemaandelijke prikpil moest komen... Maar haar vader had haar tijdens de pandemie meegenomen naar zijn lapje grond in de kuststreek... en daardoor had ze geen nieuw spuitje gekregen... En nu komt daar een kindje in een gezin waar zowieso al grote chaos heerst... Dat zorgt voor zoveel verwarde en moeilijke gevoelens: afkeer van die mannen die haar gebruiken, ergens achteraan in een vies café dat vooraan alleen maar een verkoopstandje van varkensvlees lijkt te zijn, twijfels over "wat nu" en wie moet-mag-kan hier beslissingen nemen, boosheid op haar vader want we hadden al zo vaak aangedrongen om de noodzaak van definitieve voorbehoedsmiddelen en tegelijkertijd ook medelijden met hem want sinds zijn vrouw gestorven is, leeft hij precies "van 't lam gods geslegen". We ploeteren in een moeras over morele

en ethische waarden... 't Is allemaal gemakkelijk zeggen dat we vrouwen moeten leren om op hun rechten te staan, dat er waarden en normen zijn. Woorden als empowerment horen tot het hedendaags discours. Maar dat in de praktijk omzetten is nog iets anders. Nochtans blijven we hameren en dan weer boetseren met zachte hand, en ook nabij blijven en proberen te helpen wanneer dingen gebeuren die we zelf met alle middelen die we hebben probeerden te voorkomen.

Zaterdag 12/2: verjaardag en carnaval zoals weleer

Lien en Amelie waren hier voor even, om op adem te komen na het harde studeren en blij met de goede resultaten. Het lukte om vorige zondag op uitstap te gaan en we maakten een wandeling bij Papallacta, in een heel mooi natuurgebied, op een goeie 3500 meter hoogte. Die streek voorziet al het water voor Quito en zoals je kan verwachten is het er dus goed nat... We vonden gelukkig een heel originele picknickplek.

Daarenboven was Lien de voorbije vijf jaar niet meer in Ecuador geweest op haar verjaardag. Die verjaardag van haar was tevoren steeds opnieuw een heel memorabel gebeuren, want die valt immers altijd rond carnaval. En hier in Ecuador wordt carnaval heel uitbundig gevierd met water, bloem, eieren... en verder alles wat enigszins smeer-of-vloeibaar is... En natuurlijk hoort bij een verjaardag taart... De foto's spreken hier voor zich...

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

Zaterdag 19/2: toch 'corona' na vier prikken

Hier aan het bekomen van heel drukke voorbije weken, met goeie verkoudheid, klinisch voorzeker Covid maar ik zag ervan af om de test te doen (weer 45 usd zonder dat er veel aan behandeling of houding zou veranderen). Nu dus alleen thuis met Sarah want Saulo is gaan optreden en alle bezoekers zijn op tournee. Even genieten van de rust en deze morgen vooral opruimen en kuisen. We zaten de voorbije dagen gemiddeld met acht aan tafel. Saulo krijgt zijn pluimen als kok!

Zondag 20/2: over 'wel en wee en na-weeën'

Saulo is net terug van twee optredens gisterenavond. Stillekesaan begint de telefoon weer vaker te rinkelen thuis en hoor ik onderhandelingen over data en kostprijs van optredens van Jayac. De voorbije twee jaar was het toch zo stil. Ze maakten wel enkele nieuwe liedjes... maar ik moet eerlijk toegeven dat het omwille van de moraal en de centjes toch wel hoog nodig was dat er weer echte optredens kwamen. Dit weekend is er een eerste concert en tijdens het echte karnavalweekend, binnen 14 dagen, staan ze vijf dagen op rij op het podium. Er zal weer goed gedanst en meegezongen worden, en het doet zo goed om dat weer te mogen zien gebeuren.

Zelf blijf ik dat lange weekend thuis, samen met Sarah, en dan is er hopelijk wat tijd om Taporiverhalen neer te schrijven. Er gebeurt zoveel en er is niet veel tijd om het van me af te schrijven en in mijn hoofd te verwerken, want tegen dan is er al weer een nieuw verhaal: De jonge vrouw waar ik hierboven over schreef onderging een abortus.

Door het intensere contact met haar familie merken we ook op dat een broer en een zus van haar, van wie we wel wisten dat een bril droegen, ei-

genlijk bijna niets meer zien. Allebei jongvolwassenen die hun eigen leven nog moeten beginnen uitbouwen. De zus van 18 heeft enkele realistische dromen en verwachtingen en laat zich ook helpen om die uit te bouwen. Maar de broer, een jongeman van 25, leeft samen met een meisje van 18, en samen willen eigenlijk graag snel een kind. Geen van beiden werkte de middelbare school af. Hij werkt nu en dan in het weekend als keukenhulp of hulpmetser. En de vraag is hoe lang hij dat zal kunnen doen, gezien zijn gezichtsvermogen nu al zo slecht is en waarschijnlijk verder achteruit zal gaan. Ik heb op alle mogelijke manieren geprobeerd om hen ervan te overtuigen toch eerst wat meer structuur en toekomst in hun relatie te steken... maar gene moyen... Hun levensplan is... elke dag overleven doorbrengen... zonder plan... De enige zinnige uitleg die ik er aan kan geven is dat een kindje krijgen misschien een onbedachte manier is om dat meisje aan hem te binden, misschien een onbewuste overlevingsstrategie want veel andere kans krijgt hij misschien niet meer? De komende weken plannen we in alle geval voor de broer en de zus een consult met een goede oogarts die we kennen. Misschien kan er toch nog iets gedaan worden aan dat gezichtsvermogen en kunnen we op basis van de diagnose op zijn minst de zus helpen bij haar studie-of-beroepskeuze...

Zondag 27/2: 'hand in hand'

Twee kleine meisjes met ernstige meervoudige beperking die subcomateus zijn, gaan stillekes achteruit en maakten zware indruk op één van de twee studentes kinesitherapie van de KUL die hier nu op stage zijn. De vraag naar de zin van alles woelt door het hoofd. Kinderen en jongeren met een beperking die gedurende de pandemie door hun broers of zussen opgevangen werden, komen weer tevoorschijn, nu de scholen hun deuren weer openen.

En er zijn ook nieuwe kinderen: een kindje van 11 maanden, heel slap, met een mama van 17; twee

broertjes met Downsyndroom, 5 en 2 jaar oud, met een mama van 23 en zonder papa; een jongen van bijna 12 zonder diagnose, zonder enige therapie, zonder naar school te gaan. Nochtans ben ik na die ene consultatie bijna zeker van het syndroom dat hij heeft, en op zich is het niet eens zo erg... Hij had wel naar school kunnen gaan en veel meer kunnen leren dan hij tot nog toe leerde. Nu is hij al te oud om nog in het gewone onderwijs in te stappen... en moeten we noodgedwongen andere manieren van leren zoeken... En zo kan ik nog een eindje doorgaan... veel jonge meisjes zijn "per ongeluk" zwanger, en Anahi, de dochter van Margarita die we als prematuurke hier 17 jaar geleden verzorgden, werd 14 dagen geleden als vermist opgegeven door haar moeder. Ze vertrok van huis, samen met haar vriend van 15 en niemand weet waar ze zijn.

Gelukkig zijn er ook heel mooie momenten, zoals hier op de foto: Sheyla, het meisje dat in deze Vogel van Papier toch wel de ster van het veld blijkt te zijn, kreeg samen met Jaime, dat nieuwe kindje van 11 maanden oud, therapie op de mat in het kleuterklasje. En met de handjes in elkaar lijkt dat veel aangenamer te zijn.

Dinsdag 1/3: 'la esperanza es lo último que se pierde' zegt men hier vaak

Het verlengd weekend ging van start. Sarah is hier ook aan het werken: extraatje vertaalwerk en ook de voorbereiding van de thesisverdediging als afsluiter van de Master die ze hier vorig schooljaar volgde. Ik maak courgetteroomsoep, en een toast met zelf gemaakte gerookte-forellen-mousse en

vissalade. Met een slaatje met avocado, tomaatjes en salade uit den hof moet dat smaken.

Deze namiddag begon ik alweer aan het jaarverslag voor de Universiteit van Antwerpen over de voortgang van het onderzoek. Dat is elk jaar weer een grote opdracht waar ik tegenop zie. Het onderzoek gaat wel vooruit, maar toch zo traag... omdat er echt niet meer tijd is dan de tijd die ik er in kan steken. Dit is nu al het 11de werkjaar, maar als je alle uren samentelt besteedde ik tot nog toe "voltijds" twee en een half jaar aan dit onderzoek. Zodoende, weer even tijd maken voor het verslag.

Op zich is het eigenlijk ook wel een reflectiemomentje over wat ik op dat terrein het voorbije jaar gedaan heb en wat ik het komende jaar wil doen. Gelukkig mag ik dit jaar schrijven over de publicatie van het artikel, dat ondertussen op de officiële website toch al wel meer dan 800 keer bekeken is en een goeie 640 mensen vonden het blijkbaar de moeite om het te downloaden. Ik vermoed dat dat vooral Ecuadoraanse mensen zijn die hier in het beleid werken... Hopelijk loont het de moeite en wordt het handicapbeleid er hier wat beter op... "La esperanza es lo último que se pierde", zeggen de mensen hier (hoop is het laatste wat je verliest)... terwijl de wanhoop nu en dan toch wel nabij is, zoals blijkt uit het volgende verhaal.

Vrijdag 4/3: wie het begrijpt, mag het me laten weten!

Vorige week kwam Ximena, onze psychologe, even ontladen na het werk. Ze was samen met onze sociaal werkster naar het centrum gegaan waar mensen met een beperking zich kunnen laten "kwalificeren", d.w.z. hun type en graad van handicap laten bepalen, wat een noodzakelijke eerste stap is om een bonus of hulpmiddel of aangepast onderwijs of werk te kunnen krijgen. Blijkt dat wat op het kaartje van Sheyla, dat kindje van vier jaar oud over wie in deze vogel van papier nog veel meer verteld wordt, helemaal niet overeen komt met de realiteit: het meisje werd op 30 weken geboren en heeft een vorm van hersenverlamming met vooral motorische of fysieke beperking en ook een verstandelijke beperking. Maar op haar kaartje staat dat ze de zwaarste vorm

van "psychosociale beperking" heeft. Met andere woorden: ze zou mentale beperking hebben, zoals bijvoorbeeld bij mensen met schizofrenie, persoonlijkheidsstoornissen, ernstige gedragsstoornissen door verslavingsproblematiek.

Ximena sprak hierover de verantwoordelijke van de "kwalificatiedienst" aan, maar die mijnheer, ook psycholoog net als Ximena, vond het blijkbaar niet correct dat iemand hem op fouten wees. Hij vloog heel autoritair en hautain uit, en zei dat hij dat gedaan had om de mama van het kindje te helpen, dat alleen met dat soort beperking een bonus voor dat kind te verkrijgen en te behouden was... Zijn verhaal en uitleg had kop noch staart... maar hij moest en zou zijn gelijk bewijzen... desnoods met aanvallen aan het adres van Tapori want "hij had gehoord dat wij voor elk verslag en voor elke dienstverlening 'heel veel' geld vragen aan de arme mensen"...

Ximena ontplofte bijna, maar ze heeft weerwoord gegeven... En in de namiddag belde die mijn-

heer-dokter-psycholoog zelf op zijn kousenvoeten terug: Dat hij wel gelijk blijft hebben in zijn intentie om dat kind en haar moeder te helpen, maar of dat we hem kunnen helpen met een evaluatieverslag van het meisje en met de testmethodes die we gebruiken in Tapori om de kinderen en jongeren te evalueren... Misschien kunnen ze de situatie dan toch herzien... We zullen die mijnheer dezer dagen eens uitnodigen om naar Tapori te komen, en er ons doen en laten uit de doeken doen. En als het lukt, vragen we van den eerste keer de directeur die op het departement "handicap" in het Ministerie van Volksgezondheid werkt ook mee...

Hopelijk willen ze mijn wetenschappelijke artikels ook lezen... en draagt het dan allemaal toch een beetje bij... want een grote chaos blijft het handicapbeleid hier toch nog steeds...

Bij deze is nog maar eens bevestigd dat het in Tapori nooit saai of vervelend is!

Inge

Het Verhaal van Sheyla

Hola, ik ben Sheyla.

Ik ben 4 jaar en woon aan de andere kant van de wereld in Ecuador.

Hier praten de mensen Spaans en het is hier altijd heel warm!!

Hieronder zien jullie de vlag van Ecuador:

Ik ben geboren met een probleem in mijn hoofdje waardoor ik niet kan stappen en mijn armen en benen soms gekke bewegingen maken.

Daarom ga ik niet naar de gewone kleuterklas, maar naar Tapori.

Dat is een plek waar ik kan spelen en leren zoals jullie.

En er zijn ook mensen die mij leren praten en stappen. Er is ook een dokter, een tandarts, en een kok en nog veel andere mensen die voor mij zorgen.

Het Winkeltje van Tapori

op www.vogelvanpapier.be/winkeltje

Chillen, Relaxen, luieren, dromen, slapen...

De lente en de zomer zijn in zicht...
Wegdromen naar verre oorden...
Misschien wel Ecuador ???
Maar ook thuis lekker relaxen in een felgekleurde Ecuadoraanse hangmat is zalig ...

Bestel en betalingsinformatie

1. Stuur een email met uw naam, adres, telefoonnummer, productnaam, artikelnummer, hoeveelheid van het product en de totale prijs naar dany.taelman@skynet.be
2. Stort het bedrag op rekeningnummer van Amigos de Tapori BE55 5230 8090 3957
3. Noteer in de mededeling de artikelnummers en de hoeveelheid
4. De bestelling is pas effectief wanneer de betaling via overschrijving ontvangen is.
5. Deze bedragen zijn niet fiscaal aftrekbaar.

Levering

Wordt individueel afgesproken.

Contactpersonen

Agnes Brueneel: abrueneel@scarlet.be
Mieke Demuyck: mieke.demuyck@gmail.com
Mieke Raes: miekehaes@telenet.be
Dany Taelman: dany.taelman@skynet.be

Hier zien jullie mijn klas en enkele van mijn vriendjes.
 Het valt misschien op dat ik veel meer juffen en meesters heb dan jullie.
 Dat komt omdat mijn klasgenootjes ook moeilijkheden hebben om te praten, te eten, te stappen of te spelen.

Zoals jullie zien kan ik zelf drinken en eten.

Kleuren en tekenen is een van mijn lievelingsactiviteiten!

Dit roze stoeltje is speciaal voor mij gemaakt uit karton.
 Ik mocht het naar huis meebrengen.
 Door deze stoel kan ik mooi recht zitten, spelen en eten.
 Dat is veel beter dan vroeger.
 Toen zat ik te wiebelen op mijn kinderstoel en één keer gleed ik er uit en viel ik op de grond.

Ook zien jullie dat ik speciale schoenen draag. Hierdoor blijven mijn voetjes recht.
 En als jullie het nog niet doorhadden mijn lievelingskleur is: **ROZE**

Dit is mijn mama.
 Terwijl ik in Tabori ben, verkoopt zij lekkere empanadas en brood van maïs.

Dat is aan een heel drukke weg waar veel mensen de bus nemen. Je kan haar plekje herkennen door de grote parasol.

Dit speciale apparaat zorgt ervoor dat ik helemaal alleen kan rechtstaan.
 Zo kan ik beter spelen en groeien mijn beentjes goed.

Op carnaval heb ik me verkleed als prinses met veel roze kleren en een mooi zelf gemaakt glitter masker.

Hopelijk vonden jullie mijn verhaaltje leuk!
 Tot misschien ooit eens in Ecuador?

!Adiós!

Financieel verslag 2021 - Begroting 2022

Voorzichtige start, heropbouwen en groeien, zonder overheidssteun maar op eigen kracht en met de hulp van wie gelooft in (internationale) solidariteit.

In het vorig financieel verslag (zie Vogel van Papier maart 2021) schreef ik dat we in 2021 “met minder geld evenveel en zelfs meer en beter werk” wilden verrichten, dit naar aanleiding van onze beslissing om geen cofinanciering van het Ministerie van Sociaal Welzijn te aanvaarden, zolang deze instantie ons in een verstikkend administratief en bureaucratisch harnas bleef duwen.

Nu mag ik schrijven dat het gelukt is, al is het met een dubbel gevoel: Trots omdat we op eigen kracht en met de hulp van mensen en instanties die echt geloven in (internationale) solidariteit veel en goed werk konden verrichten. Maar ook triest en boos omdat de grote afwezige in dit verslag opnieuw de ecuadoraanse overheid is. In de samenvatting kan je zien dat we in 2021 meer uitgaven dan er begroot was. Dat lijkt op het eerste zicht zeker raar, in een jaar van zware economische crisis door de pandemie en zonder de subsidie van het Ministerie van Sociaal Welzijn.

SAMENVATTING in usd (gemiddelde wisselkoers 2021: 1 usd = 0,83 euro)			
	2021 gepland	2021 uitgevoerd	2022 gepland
TOTAAL uitgaven 2021 – begroting 2022	193.161,6 usd	211.495,12 usd	203.933,87 usd
Saldo op rekening Ecuador per 1 januari	13.177,6 usd	11.557,56 usd	14.887,4 usd
Autofinanciering: betaling door patiënten en gebruikers van dagcentrum en revalidatie + eigen acties	46.500 usd	68.807,84 usd	62.460 usd
Ecuadoriaans Ministerie van Sociaal Welzijn (of andere ecuadoraanse financieringsbron)	0 usd	0 usd	16.586,47 usd
België (projectfinanciering en giften)	121.000 usd	131.129,62 usd	110.000 usd
Andere nationale en internationale inbreng (Ecuadoranen in USA, Oberle-Duitsland, Canada, ...)	12.484 usd	0 usd	5.000 usd

Afzien van die subsidie was een gewaagde beslissing die we in het begin van vorig jaar namen. Die beslissing bleek naderhand terecht. De instanties die vorig jaar wel een overeenkomst ondertekende, wachten nu nog steeds op de uitbetaling van de subsidies van het eerste trimester van 2021. Uitbetalingen worden in naam van Covid almaar uitgesteld. De administratieve papierberg waarmee uitgaven verantwoord moeten worden, werd er helemaal niet kleiner op en verschillende uitgaven worden achteraf dan toch niet erkend voor de subsidie, zodat organisaties zichzelf de das om deden en in de schulden terecht kwamen.

Nochtans zou deze subsidie zo welkom zijn. De Taporiteam-werknemers zouden hiermee weer voltijds aan het werk kunnen. Kinderen en jongeren zouden meer therapie en opvang krijgen. En hun ouders zouden zelf ook meer kunnen werken. Maar zo lang de voorwaarden die het Ministerie ons oplegt niet veranderen, blijven we het been stijf houden. Zo blijven we een steen in de schoen van de Ministeriemensen, want we blijven openlijk deze situatie aanklagen... in de hoop dat het ooit beter wordt.

Tegelijkertijd heeft deze trieste realiteit ook enkele positieve gevolgen: Nood dwingt en stimuleert de creativiteit. Veel mensen hadden onze hulp nodig, want de openbare gezondheidsdiensten sloten hun deuren voor alles wat niet-covid was. Zo was er heel veel werk, niet in het minst voor de psychologen want als nooit tevoren zien we veel depressie en angststoornissen, vooral bij jongeren en bij bejaarden. Maar geld om hun bijdrage voor onze dienstverlening te betalen hadden de meeste mensen niet. En toch bedroeg de autofinanciering in Taporiteam vorig jaar ruim 22.000 usd meer dan voorzien. Hoe kan dat nu, denken jullie nu zeker.

Cristina, onze voorzitter en handelsingenieur van opleiding, werkte hard aan enkele oplossingen: Wie niet kan betalen, kan wel helpen om de producten die in het kruidenierswinkeltje voorhanden zijn of die in de

keuken en het jongerenatelier gemaakt worden aan de man te brengen of zelf te consumeren. Iedereen heeft immers eten en basis-onderhoudsproducten nodig. Zo werd de kostprijs van één therapie bij de psycholoog, 8 usd waard, gelijk aan het verkopen van 20 zakjes beschuitjes die door de jongeren samen met Monica in de keuken gemaakt worden, of gelijk aan drie uren meehelpen in de keuken om maaltijden die op vrijdag aan huis geleverd worden klaar te maken.

Het kruidenierswinkeltje kan op zich niet concurreren tegen de prijzen van de supermarkt die alles in het groot inkoopt en daarvoor minder moet betalen. Maar tijdens de pandemie kregen we nu en dan schenkingen

van rijst, fruit en groenten, suiker, haverhout, melk, kip, eieren... die niet verkocht geraakten. En daarmee maakten we combo's en voegden er eventueel een product uit het kruidenierswinkeltje aan toe. Die combo's waren zo heel goedkoop maar ook aantrekkelijk voor iedereen en bleef er ook iets over voor de werking van Taporiteam. Zo kon je voor 1 usd een brood, een kool en een liter yoghurt kopen, of voor 3 usd een brood, maïs, tomaten en boomtomaten, een meloen, bananen, citroenen en appelsienen.

Ook de bijdrage uit België was vorig jaar groter dan voorzien. Dat komt voor een groot deel door de extra ondersteuning die we kregen vanwege enkele organisaties om in het kader van klein ondernemerschap micro-kredieten te verlenen aan families, voornamelijk families met een kind met een beperking die we al langer kenden. Met dat krediet konden mensen weer iets opbouwen, wat geld verdienen en hierdoor ook hun bijdrage in Taporiteam beter betalen. Jullie herinneren je hierover zeker de verhalen en de foto's van de kippen en de varkentjes, en van de saladekwekerij en de Taporiteam-markt uit de vorige nieuwsbrieven. En we konden het voorbije jaar ook weer rekenen op de steun van zoveel mensen, in het stille weg of met een actie of project. Daar zijn we keer voor keer zo dankbaar voor!

Op die manier droegen we het voorbije jaar ook een steentje bij tot groei van de Ecuadoraanse economie, al zal dat in de officiële cijfers niet direct zichtbaar zijn, want het gaat vooral over informele economie. Meer dan de helft van de ecuadoraanse bevolking is nu werkzaam in de informele sector. Niet gezond en niet goed voor de staatskas, ... maar er was geen andere keuze want van overheidswege bleef alle steun achterwege en een inefficiënte staatskas spijzen in tijden van nood is voor veel mensen helemaal geen prioriteit of teken van burgerzin. Ook dit jaar willen we weer goed werken, en we hopen dat iedereen van het Taporiteam tegen het einde van dit jaar weer evenveel of misschien nog meer werkuren heeft dan voor de pandemie. En met de woorden van Cristina wil ik alle mensen die in ons werk geloven heel hartelijk bedanken:

“Gracias por la confianza depositada en todos quienes hacemos FUNDACION TAPORITEAM PALADINES DE LA FELICIDAD! Un abrazo fraterno”

Dankbare groeten.

Inge.

Via de website www.vogelvanpapier.be kan wie dit wenst het detail van het financieel verslag 2021 en de begroting 2022 opvragen. Observaties en vragen mogen uiteraard gesteld worden en alle suggesties over onze financiering zijn welkom bij inge.debrouwere@gmail.com.

De solidariteitswerkgroep van AZ Voorkepen organiseert:

Fiets- en wandeltochten

ten voordele van Taporì

6, 7 en 8 mei 2022 in de
Oisterwijkse bossen en vennen (NL)

Recreatieve fietslussen van 45 km of 65 km

Fietstours van 100 km

Wandelingen van 10 km, 15 km of 20 km

Fiets- en wandeltochten

ten voordele van Taporì

- » **Vertrek** vanuit de overnachtingsplaats of vanuit Hoogstraten op 6 mei.
- » **Overnachtingsplaats:** Hotel de Boschoord, Oisterwijk (NL)
- » **Deelnameprijs** (op basis van een tweepersoonskamer):
 - Drie fiets- of wandeldagen met twee overnachtingen: 180 euro plus 60 euro sponsorgeld voor Taporì per persoon (tweemaal ontbijt en diner en versnaperingen onderweg inbegrepen)
 - Twee fiets- of wandeldagen met één overnachting: 90 euro plus 60 euro sponsorgeld voor Taporì per persoon (eenmaal ontbijt en diner en versnaperingen onderweg inbegrepen)
 - Eén fiets- of wandeldag: 60 euro plus 60 euro sponsorgeld voor Taporì per persoon (een avondmaal en versnaperingen onderweg inbegrepen)
- » **Inschrijven** via taporì@hotmail.be
- » **Betaling:**
 - De **deelnameprijs** schrijf je over naar rekeningnummer BE96 0016 1607 8705 op naam van Solidariteitswerkgroep AZ Voorkepen
 - Het **sponsorgeld** schrijf je over naar (nieuw!) rekeningnummer BE66 7380 3734 7143 op naam van Continenten vzw, Brugge met vermelding "Taporì fiets- en wandeltocht 2022" Fiscaal aftrekbaar
- » **Verdere inlichtingen:**
 - Via taporì@hotmail.be
 - Telefonisch bij Hilde Bruneel via 0474 74 42 70

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 470/85.05.31

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)